

МІЖ НАМИ, ПОЕТАМИ

70-річчю від дня народження Назарія Яремчука, присвячується

Прага, 2021

Шановні читачі,

З нагоди видання друком чергового ювілейного випуску міжнародного чесько-українського журналу "Мандрівник" (№ 10, IV-й рік видання, 2022 р.) пропонуємо пам'ятку поетам-початківцям в якій Ви почерпнете, як бути шляхетним в літературі і впевненим в житті...
Успіхів в житті та творчості!

Головний редактор журналу "Мандрівник" Олег ПАВЛІВ

ПРИСВЯТА

Якщо Ви вирішили комусь присвятити вірш і не знаєте, якими будуть наслідки такої публічності, то: присвячений вірш подаруйте не публіці, а приватним листом тій людині, якій апріорі він присвячений і почекайте на...: якщо відписали і подякували за присвяту - все добре. Ви на вірнім шляху. Між Вами довіра і взаєморозуміння. Ви одне одному до вподоби; якщо відписали, подякували за присвяту, але не мають на Вас часу - теж все добре, Ви друзі, але не партнери для творчості - йдіть далі: світ великий і прекрасний, і Ви відкриваєте двері, а не Вам; якщо відписали і хочуть в силу тих чи інших обставин залишити присвяту приватною - прислухайтесь поради і проявіть шляхетність, яку проявили Вам, відписавши враження на присвяту; якщо вірш проігнорований - ігноруйте присвяту, бо станете заручником ситуації, а то й рабом; якщо висміяли присвяту теа-а-тет (сам на сам) - смійтеся у відповідь; якщо кулуарно висміяли присвяту і розпустили про Вас закулісні плітки - ігноруйте: тишина - шляхетна помста; якщо висміяли публічно - забудьте цю людину назавжди. Подумки похороніть її, а не свою творчість...

І не забувайте - саме з присвяти, в якій Ви проявляєте шляхетність дотичним, творчість яких Вам до вподоби починається і закінчується Ваша творчість: все залежить від вміння перенести і прийняти літературу такою якою вона є: романтичною і цинічною в залежності від оточення, в якому вона відбувається... І трохи досвіду від набитої руки не завадить...

Тож знайте - шляхетність і чесність поета в тому, коли написані ним вірші він вважає подарунками, які роздає кулуарно і публічно колегам-поетам і прихильникам-читачам і не хоче нічого взамін - ні грамот, ні премій, а простих пересічних відносин: саме вони джерело натхнення для поета і джерело правди в літературі... Якщо Ваші твори варті визнання - витерпіть. Час Ваш друг - навіть якщо у Вас зараз не має інших друзів.

І ніколи не розчаровуйтеся - Вам не раз і Ви не раз розіб'єте в літературі серце одне одному, бо творчі люди

дуже вразливі на емоції, але взаємне визнання помилок - сутність літератури, якою зачарований і роздратований водночас, від якої втікаєш і до якої хочеться повертатись знову і знову, адже взаємне визнання помилок - романтика, бо цинічно бачити помилки інших ігноруючи власні - найбільша помилка і в літературі, і в житті, тому що гордість - коли ти поважаєш і себе, і інших, а погорда - коли ти поважаєш себе, зневажаючи інших...

ЧАС

Ніколи не наздоганяйте поїзд, в який Ви не встигли сісти: чи тому, що Ви були надто повільний, чи потяг надто швидкий... Рельси одні, але поїздів багато - сідайте в інший або якщо Ваш ще не над'їхав: з тими пасажирами, які Вам до вподоби і Ви яким до вподоби теж, то чекайте іншого поїзда - він обов'язково над'їде...

Інколи навіть буває так, що люди, які були одне одному до вподоби в контексті творчої співпраці і сіли в різні поїзди, бо в їх оточенні були люди, які перешкоджали їм бути разом і крали їх час творити олюблену їм справу, ці до вподоби одне одному люди все одно колись таки зустрінуться... Але це вже залежить не тільки від них обох, а й від поїздів з пасажирами: бо навіть на рельсах бувають перехрестя, на яких поїзди зустрічаються, якщо мета у них одна, незважаючи на суперечки, як цю ідею втілити у життя...

І якщо у поїзді знайдеться бодай одна людина, яка здатна зрозуміти і прийняти всіх такими, якими вони є, а не такими, якими бачать їх усі - станеться диво, вірте, бо сильні ті, хто чарує скромними і мудрими намірами приклонити дотичних, а не ставить їх на коліна силою...

І знайте, якщо хтось не має на Вас часу - тому є причина: здебільшого ця людина хоче присвятити час всім і не встигає і тому не усі з нею солідарні, бо такі, як ця людина, люди несуть на собі тягарі усіх колективів, але мовчки - в цьому їхня шляхетність, а даруючи світу відданість і гордість - їхня чарівність...

Інколи вони перегукуються між собою в поезії, у віршах... Для решти вони загадка... Поважайте їх і Ви розгадаєте для

себе багато незбагненого: ці люди, які пожертвували своїм часом заради Вас зараз, стануть вічними для Ваших нащадків потім... І цим людям нічого не треба. Просто подаруйте їм усмішку, завдяки якій ці люди ніколи не зів'януть, як і соняшник, який цвіте, доки сяє сонце... Як і колективи, які живуть, доки люди в них усміхаються, сперечаються теж, але знову усміхаються...

Якось нового в колективі працівника рецепції в музеї - мовчазного і такого ж старомодного, як і сам музей в колективі сприймали по-різному, і хоч він був мовчазний і не вмів та не мав часу всім отим численним співробітникам музею пояснити причини своєї поведінки, але зумів намалювати картину подій, яка відбувалася довкола його скромної, але важливої в колективі рецепції: до простоти своєї геніальності він приніс вазу з квітами із запискою усього в кілька слів: "Дякую за Ваші усмішки. З любов'ю - рецепція"... Найкращий подарунок - усмішка, бо її люблять усі...

Подаруйте одне одному усмішку і можливо не тільки Ви, але і розрізнені поїзди в яких їдемо, зустрінуться на перехресті дороги спільної мети - вільної і соборної України, яку хочеться відвідати і у Києві, і у Львові, але і в Празі, де ми - українці, залишили частинку себе...

Не здавайтесь заради неї, заради якої поїзд мчить вперед, навіть коли йому впритул негараздів майбутнього і в спину розчарувань минулого сніжить посеред шторму завірюха, посеред якої бачимо провідницю мавку в чорному, але із розсвіченим ліхтарем в руках і усміхнену - значить усе буде добре...

ІСТИНА (ЗІ ЗНАКОМ ЗАПИТАННЯ)

Це останній, найкоротший, але найважливіший урок: сентименти не математика - це не точна наука. Але точно потрібна - без неї не почуємо одне одного: і хай як і у віршах, так і у житті поетів, не усе зрозуміємо, але знатимемо, що перекликаємося, значить не чужі одне одному... Не байдужі хвилинам радості і смутку одне одного тим більше, бо коли в натовпі кричуть винен, намагаючись

перекричати одне одного, тяжко почути посеред галасу мудрі, хоч і тихі посеред галасу слова поодиноких, які намагаються спершу розібратися винен чи ні, перш ніж звинувачувати...

Шануймося поезією...

Для нотаток

